

Ανώτερος Όχλος

Το 1974 με το Rhythm 0 η Μαρίνα Αμπράμοβιτς, Σέρβα Καλλιτέχνης, ακίνητη επί έξι ώρες ως «έκθεμα» και με την επιγραφή «Υπάρχουν 72 αντικείμενα στο τραπέζι που μπορεί κανείς να τα χρησιμοποιήσει πάνω μου όπως επιθυμεί. Είμαι το αντικείμενο» προκαλούσε τη «διακριτική ευχέρεια» των ανθρώπων να αποδείξει τις μύχιες κανιβαλικές του προθέσεις.

Πράγματι οι προσερχόμενοι ηδονίστηκαν με το να γίνουν ενεργοί θεατές και μπορεί κάποιοι να αρκέστηκαν στον να τη χαστουκίσουν ή να τη μειώσουν με δύο-τρία σεξιστικά σχόλια, υπήρξαν άλλοι όμως που έφτασαν στο σημείο να της σκίσουν τα ρούχα και να της μπήξουν ξυράφια στην κοιλιά.

Όταν το «θέαμα» έλαβε τέλος και ήρθε η ώρα να κατέβει η Καλλιτέχνης απ' το βάθρο, φανερά κακοποιημένη να περπατά ανάμεσα στους ανθρώπους, οι θεατές άρχισαν περί άλλα να τυρβάζουν, προσπαθώντας διακαώς να καταχωνιάσουν στο χρονοντούλαπο της Λήθης την υπόλογη απανθρωπιά τους. Συζητούσαν περί ανέμων και υδάτων σαν να μην έβλεπαν το γδαρμένο σώμα της, που οι ίδιοι πριν λίγο είχαν σκυλεύσει.

Είναι η ίδια λογική στρουθοκαμηλισμού του «Ανώτερου Όχλου», που υποβάλλεται σε σκανάρισμα «πιστοποιητικού υγειονομικών φρονημάτων» και καθημερινή αναβαθμολόγηση υπό τις ρήτρες της βιοτεχνολογικής ευγονικής του 21ου αιώνα κραυγάζοντας την επαναφορά του στην «κοινωνική ζωή», την οποία υπεξάιρεσε βιαίως το Κράτος ως «πρότερη *normalité*» για να επανέλθει ανακαθαίρωντάς τη σε «προνόμιο», του οποίου η κατοχή θα περνά συνέχεια τη διαδικασία της επανεξέτασης ως βασικό εργαλείο μαζικής παρακολούθησης του παγκόσμιου πληθυσμού..

Πρόκειται ωστόσο όντως για «*normalité*» ή ήταν πάντα ένα ελεγχόμενο κι επιδοτούμενο «προνόμιο», που τώρα βρίσκεται στον κολοφώνα των εφαρμογών της «διαδικασίας του επείγοντος»;

Μία ιδιότυπη μορφή φασισμού, αυτή της «υγειονομικής καθαρότητας», η οποία αντικατέστησε την άλλοτε «φυλετική καθαρότητα» υπογραμμίζοντας τον «ιμπεριαλισμό» της ιατρικής «γνώσης» που καλείται να επιλύσει «δυσχέρειες» κοινωνικής συνύπαρξης, η οποία καταποντίζεται στις μυλόπετρες του εκφασισμού.

Με το πέρασμα στο φάσμα της αστικής Δημοκρατίας η «αρρώστια» συνέστησε το ακρογωνιαίο πεδίο συμμόρφωσης του Υπηκόου. Στον ελλαδικό χώρο, το 1854, διορίζεται ο γιατρός Βουσάκης από το Νοσοκομείο Χολεριώντων ως υπαστυνόμος στην Ανώτατη Αστυνομική Διοίκηση Πειραιώς, αποσαφηνίζοντας πως από την «Επιστήμη» περνάμε στη «Διοίκηση» των κοινωνικών αλληλεξαρτήσεων. Το γερμανικό σύστημα του Καμεραλισμού, υπό το ύφος του οποίου συγκροτείται το ελληνικό Κράτος εστιάζει στην Οικονομία, την οποία παίρνει η Αστυνομία ως αφετηρία για να επιδιώξει την αποδοτικότητα του πληθυσμού υπό «εύτακτες συνθήκες». Η Αστυνομία όμως ως έννοια περικλείει θεσμική πολυπλοκότητα αφού αντανακλά:

- δίκαιο
- εγκληματικότητα
- διοίκηση
- υγειονομική πρακτική

Γι' αυτό ακριβώς ο René Lénvυ κάνει λόγο για «αστυνομίες»

Αποδεχόμενη πως ο ιστός των κατοίκων αποτελείται από άτομα και ομάδες, που λειτουργούν ως «φορείς διαφοροποιημένης εξουσίας» της παραγωγικής κρατικής μηχανής, αποστασιοποιείται από Ιδεολογίες και «οριοθετεί τα πολιτικά-επιδημιολογικά-υγειονομικά σύνορα» μέσα από ένα εξαντλητικό σύστημα ελέγχου μετακινήσεων ανθρώπων και πραγμάτων. Η έγνοια του Κράτους αρκείται στην υγεία του εργαζομένου ως γρανάζι της παραγωγικής μηχανής. Συνακόλουθα ως «υγιές» χρίζει ό,τι συνδέεται με την εργασία αλλά «νοσηρό» ο,τιδήποτε έξω από αυτή.

Η διαχείριση των υγειονομικών ζητημάτων σημαίνει αυτόματη αστυνομική Διακυβέρνηση και η Δημόσια Υγεία αποτελεί το ανυσματικό δοκάρι στην τεχνοτροπία της κρατικής συγκρότησης.

Η «υγειονομική αστυνομία» άπτεται της «υγιεινής», η οποία επικεντρωμένη στην «άσχημη αισθητική» εκλαμβάνεται από τον συμμορφωμένο ως «επιθετική ενέργεια» σε βάρος της δικής του «καθαρότητας», μία κοινωνική διάκριση δηλαδή, που ρυθμίζει την καθημερινότητα συγκαλύπτοντας τον υγειονομικό συγκεντρωτισμό με το αόριστο πέπλο της «υγιεινής συμπεριφοράς».

Η «μέριμνα» εκκινεί από τη φάση της «περίθαλψης», η οποία συμβίβασε τους νοσοκομειακούς θεσμούς με τη φιλανθρωπική δράση στα «αγαθοεργά καταστήματα», όπως ονομάζονταν τα νοσηλευτικά ιδρύματα του 19ου ενάτου και είχαν στραμμένη την προσοχή στην «αποθήκευση» των πένητων-τρελλών-περιθωριακών, τα οποία κατά τον 20ο αιώνα έγιναν άδυτα πειραματικών «ερευνών», αφού παρείχε απέραντο δείγμα δωρεάν, και περνά στη φάση της «πρόληψης», η οποία μπορεί να ξεκίνησε τα δειλά της βήματα με την δέουσα προσοχή στην υγιεινή αλλά εξελίσσεται σε ηλεκτρισμένη ράβδο κοινωνικού ελέγχου.

Ο Άνθρωπος είναι ένα απλό περιστατικό για τη μηχανιστική Ιατρική κι απόλυτα διαχειρίσιμο στα όρια του εφικτού, ώστε να το παραπέμψει σε άλλες ειδικότητες δημιουργώντας ανακύκλιση πελατείας για συναδέλφους άλλων ειδικοτήτων. Τακτική που στηρίζεται στη «θεραπεία του συμπτώματος», το οποίο η ίδια η ιατροποίηση προκαλεί με την τακτική της «πρόληψης». Η ίδια η Ιατρική, που προτρέπει υγιείς ανθρώπους στην «προληπτική χορήγηση σκευασμάτων» και μάλιστα εκβιαστικά υπακούοντας στις διαταγές Πολιτικών και Εταιρικών συμφερόντων, η ίδια γνωματεύει την παρενέργεια με την έπαρση του Ειδικού σαν να μην συμβαίνει τίποτα!

Η Εξουσία είναι σχεσιακή και άρρηκτα συνδεδεμένη με την κοινωνικοποίηση, γι' αυτό και διαχέει τη γνώση και την απόλαυση που παράγει στις επιμέρους κοινωνικές δυνάμεις προς απορρόφησή τους. Το πρώτο βήμα ήταν ο κατακερματισμός της Γνώσης σε «επιστημονικούς Κλάδους», συχνά ψευδεπίγραφους. Το δεύτερο βήμα ήταν η θεμελίωση Οργανισμών-Ιδρυμάτων παραγωγής και διαχείρισης Γνώσης. Επομένως όπως η Αστυνομία οργανώνει τις σχέσεις των Ατόμων στο εσωτερικό του κράτους, ανάλογα η Ιατρική, αντί να θεραπεύει, ομαδοποιεί τους ανθρώπους νοσολογικά προς πειθάρχηση του σώματός τους, ειδικότερα στο νεοσύστατο ελληνικό κράτος, που ηγεμονεύεται από τον γερμανικό καμεραλισμό με τον στριφνό απολυταρχισμό του και τα κατάλοιπα περί «Αριότητας».

Μπορεί ο άνθρωπος να έχει ενστερνιστεί άκριτα ως «πολιτισμένη συμπεριφορά» την υγιεινή αλλά με ενδελεχή μελέτη διαπιστώνεται η συμβολή της στον αφοπλισμό, ίσως ευνουχισμό, αφού ο «υγιεινά πολιτισμένος» είναι αυτός που εγκαταλείπει τα όπλα, κυριολεκτικά και μεταφορικά, για να ενταχθεί στο υγειονομικά αστυνομοκρατούμενο καθεστώς.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1960 το υπάρχον σύστημα βρέθηκε σε κυκλώνα πρωτοφανούς ύφεσης, κατά την οποία μικρές ομάδες εξέφραζαν με διάφορους τρόπους την αμφισβήτησή τους σχετικά με την τεχνοδημοκρατία.

Η συντεταγμένη απώθηση δεν αφορά μεμονωμένα το κέρδος ή την αναδιοργάνωση της παραγωγής, πρακτική με κομματικούς ορίζοντες που δεν υπόσχονται ωστόσο απεγκλωβισμό από τη Διακυβέρνηση.

Απορρίπτεται κυρίως η παραδοσιακή Ηθική, όπως αυτή είχε αντικαταστήσει το Ήθος και προσανατολίζει τον άνθρωπο να στιγματίζει περισσότερο τον «έρωτα εκτός γάμου» παρά την επαγγελματοποιημένη εκμετάλλευση, τα βασανιστήρια στο όνομα της «Επιστήμης», τη «φιланθρωπία» που επικαλύπτει την ολιγαρχική ροή του χρήματος, την «ψυχική διαταραχή» ως αξιολόγηση πειθάρχησης.

Οι «Ανυπάκουοι» τον Μάη του '68 αποκρούουν την Πειθαρχία, την Ιεραρχία, την Εξειδίκευση, την Οργάνωση. Περιφρονούν ευθέως τον τρόπο ζωής, η οποία περιστρέφεται γύρω από την αμοιβή, την καριέρα, το επίπλαστο κύρος, την ματαιοδοξία.

Πως ερμηνεύεται η Τεχνοδημοκρατία και πως κατασκευάζει τα δικά της εξουσιαστικά ερείσματα; Διατρέχοντας το Παρελθόν και όσο οι ίδιοι οι Πρόγονοι μας το επιτρέπουν μέσα από την αποτύπωση ή καταγραφή γεγονότων σε ανασκαφές ή κείμενα, παρατηρούμε μετασχηματισμό της κάθε Διακυβέρνησης αμέσως μετά την επικράτησή της.

Αμέσως μετά την ανάρρησή της στον θώκο η αστική τάξη κατά τη Γαλλική Επανάσταση και μέσα από τη διεύρυνση των αρμοδιοτήτων της Εκτελεστικής Εξουσίας εγκαθιδρύει τη νέα τύπου δικτατορία, προάγγελμα του φασισμού.

Το ίδιο το Μπλοκ των Επιχειρήσεων διαπιστώνει την ύπαρξη του Κράτους ως αναγκαία, του οποίου η διαβαθμισμένη ισχύροτητα:

- αφ' ενός θα εκπροσωπεί τα συμφέροντά τους σε επίπεδο ανταγωνισμού κυβερνήσεων-οργανισμών σχετικά με τον διαμοιρασμό των πρώτων υλών
- αφ' ετέρου θα ρυθμίζει τις εργατικές δυνάμεις ως πρόσφορες προς εκμετάλλευση, η οποία ευοδώνεται μέσω της θέσπισης του φορολογικού συστήματος.

Για να μπορέσει να επιτευχθεί διασφάλιση των κεκτημένων κερδών των Επιχειρήσεων νομοθετείται ο στρατιωτικός εξοπλισμός και για να υπάρξει μία τυπική εξισορρόπηση μεταξύ των αντικρουόμενων συμφερόντων των κατοίκων στο εσωτερικό των χωρών, όπως αυτές οριοθετούνται στρατιωτικο-πολιτικό-οικονομικά, δημιουργεί το κράτος πάλι δια της νομοθετικής οδού την «κοινωνική ασφάλιση».

Η πρόσβαση σε υποτυπώδη εκπαίδευση και υγεία, η λειτουργία συνδικάτων, η σύναψη συλλογικών συμβάσεων, τα επιδόματα στους καταναλωτικά αδύναμους υποδήλωναν μία ονομαστική «αναδιανομή εθνικού εισοδήματος» αλλά σε καμία των περιπτώσεων πραγματική. Είναι ευκολότερο να ζητιανεύουν τα συνδικάτα «κοινωνική ασφάλιση» παρά να μπαίνει στο τραπέζι των συζητήσεων η αυτοδιαχείριση δημόσιων πόρων.

Η τεχνοδημοκρατία, είτε σοσιαλιστική είτε φιλελεύθερη, ενδυναμώνει τους διοικητικούς μηχανισμούς ευνοώντας ένα στιβαρό κι αδιαπέραστο γραφειοκρατικό πλέγμα, το οποίο διευθύνει πλέον ο ορθολογισμός. Οι επιστήμονες καταλαμβάνουν τον κυρίαρχο ρόλο τελειοποίησης της κυριαρχίας πάνω στους υπηκόους. Μέσα στα διαμορφωμένα κατά το δοκούν «πλεονεκτήματα», που «απολαμβάνει», ο υπήκοος στην ουσία ποδηγετείται, αφού δια της πλήρους πλέον εκπροσώπησης μεταβιβάζει την υποστασή του στον τεχνοκράτη, όπως ακριβώς την εμπιστευόταν στον Θεό παλαιότερα.

Ακόμη κι αν έχει υπό την ιδιοκτησία της τα δίκτυα Μεταφορών-Επικοινωνιών-Ενέργειας-Τραπεζών, δεν προσφέρει έναν δημόσιο κορβανά, από τον οποίο θα ωφελούνται συνολικά οι κάτοικοι της επικράτειας, αλλά μία κρατική διαχείριση που επιμερίζει τον πλούτο ολιγαρχικά εξοβελίζοντας στο περιθώριο τεράστιο αριθμό κατοίκων, τους οποίους αναλαμβάνουν πλέον να καταστείλουν:

- η Δικαιοσύνη και τα Σώματα Ασφαλείας υπό το πρόσχημα εμπορευματοποίησης της ελπίδας
- τα Κόμματα λόγω της οργανωτικής τους λειτουργίας
- οι κρατικοί υπάλληλοι μέσα από τη διεκπεραίωση του νομιμοποιημένου εσωτερικής κατανάλωσης ιμπεριαλισμού.

Η οργάνωση είναι κύριο στοιχείο των συνομαδώσεων στην κρατική δομή, της οποίας η παραγωγή εστιάζεται σε μαζική κατασκευή αγαθών. Κατά συνέπεια οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται ηθικά και συμμετέχουν εποφθαλμιώντας σε αντάλλαγμα, την επιβίωσή τους.

Στην άλλη όψη του νομίσματος, όπως την προτείνει ο κομμουνισμός, πάλι διακυβεύεται η επιβίωση αλλά ο εργαζόμενος εξαναγκάζεται πρακτικά σε εργασία και αμοιβεται με κουπόνια.

Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το σχήμα «ενεργή συνενοχή» όσον αφορά στην πρώτη περίπτωση, αφού δίδεται μία σχετική «ελευθερία» σε μέρος των δαπανών. Στη δεύτερη περίπτωση η μέγγενη σφίγγει κι άλλο, αφού η γραφειοκρατία ελέγχει μέχρι και την ελάχιστη προτίμηση, οπότε εξαλείφει εντελώς την έννοια του Ατόμου στο βωμό ενός αναμφίβολου «συλλογικού».

Να γιατί λοιπόν η πλειοψηφία κράτησε στάση αμυντικά σιωπηρή, όταν τα «αμφισβητησιακά στοιχεία» τον Μάη του '68 στηλίτευαν ηχηρά τη γενικευμένη παρακμή και ζητούσαν απεγκλωβισμό γενικότερα από τη Διακυβέρνηση και όχι αλλαγή Κόμματος στα έδρανα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που μόνο το 12% στόχευε σε ριζική μεταβολή της Κοινωνίας ενώ το 85% σκεφτόταν απλές μεταρρυθμίσεις. Ο όρος «μεταρρύθμιση» μας βγάζει πολλάκις από τη δύσκολη θέση. Είναι το γνωστό της Νομικής: «Επανάστασις επικρατήσασα, δημιουργεί Δίκαιο».

Οι «επαναστάσεις» που έχει καταγεγραμμένες στη μνήμη του ο άνθρωπος είχαν «αντιθετικό χαρακτήρα», στηρίζονταν στη θεωρία των αντιθέτων και κατ' επέκταση ήταν εύκολο να διεξαχθούν αλλά και να έχουν ένθερμους οπαδούς, επειδή πρακτικά και ουσιαστικά χωρίς το αντίθετό σου δεν υπάρχουν!

Το φεμινιστικό Κίνημα εναντιώνεται στην πατριαρχική διάρθρωση των σχέσεων.

Οι Μαύροι όρθωσαν ανάστημα στους Λευκούς.

Οι Μετανάστες κοντράρονται με τους αυτόχθονες διεκδικώντας μερίδιο στην ιδιοκτησία και στη διανομή των εργασιακών ρόλων.

Οι Φοιτητές αντιστρατεύονται τους Πρυτάνεις

Οι Μοναρχίες τέθηκαν στο στόχαστρο της Αστικής Τάξης.

Η Αστική Δημοκρατία είχε αντιπάλους τους κομμουνιστές και σοσιαλδημοκράτες.

Η φιλελεύθερη δημοκρατία βρίσκει ενστάσεις από την εργατική τάξη.

Όλοι ωστόσο συμφωνούν σχετικά με την ύπαρξη τεχνικών γνωρισμάτων συγκρότησης Διακυβέρνησης, η οποία εγκολπώνει μέσα στα όριά της, ανάλογα κάθε φορά σε ποιο σημείο κομματικής θεώρησης βρισκόμαστε, και καλλιεργεί ένα είδος κρατισμού, ο οποίος εξακολουθεί:

- να αναπτύσσει ατάραχος την παραγωγή ανακατευθύνοντάς τη σύμφωνα με συγκεκριμένα συμφέροντα
- να προωθεί το «αριστοκρατικό στοιχείο» στην Αντιπροσώπηση
- να ουδετεροποιεί την Επιστήμη αποδεσμεύοντάς τη από «αξιολογήσεις» και προσδιορίζοντας ταυτοχρόνως τον επιστήμονα ως a priori «προικισμένη προσωπικότητα»
- να δημιουργεί νομικό καθεστώς εντεταλμένο να θεσπίζει το κατεστημένο Κράτος αντικαθιστώντας στην ουσία το αιτιώδες των σχέσεων με την γραφειοκρατικά και πειθαρχημένα λειτουργική συναναστροφή
- να αναγορεύει τις ομάδες διαφωνούντων ως προς τη συντήρηση του στείρου δικαιωματισμού και την εξάλειψη της ελευθερίας σε «κοινωνικές τάξεις»

Ο συλλήβδην κι ελαφρά τη καρδία χαρακτηρισμός των διαφωνούντων ως «ακροδεξιά Στοιχεία» ή «Φασίστες» δεν είναι σημερινό φαινόμενο.

Το Βαθύ Κράτος, στρατός-δικαιοσύνη-συστήματα Υγείας και Εκπαίδευσης-Σώματα Ασφαλείας-Εκκλησία, με το εκμαγείο της «Προστασίας», κι αφού εργαλειοποιεί την «Επιστήμη», την οποία το ίδιο παράγει, έχει προνοήσει άλλωστε να στήσει το παραΚράτος του, το οποίο καλείται να ξεπλένει τα όσα κάνει το «Κράτος» και τα όσα υποστηλώνει ο «Λαός».

«Κράτος» και «Λαός» αναφύονται ως αφηρημένες έννοιες.

Το «Κράτος» με την Οικονομία να παρουσιάζει την υπερσυσώρευση πλούτου είτε ως «υγιή ανταγωνισμό» είτε ως «σοσιαλιστική αναδιανομή» ανάλογα με το καθεστώς Διακυβέρνησης που έχει επιλεγεί, και την Εκκλησία να μεταφέρει τις απαγορεύσεις απ' τον οικονομικό τομέα σε αυτόν της σάρκας με τη διαχείριση της σεξουλικότητας, κατασκευάζει το απαραίτητο πλαίσιο θεσμοθέτησης ελέγχου, μέσα στο οποίο η κάθε συμπεριφορά καθοδηγείται τεχνηέντως αλλά υποδερμικά ανεπαίσθητως αναγάγοντας τον έλεγχο σε «πολιτισμένη επιλογή».

Ο «Λαός» είναι άμοιρος ευθυνών. Βασικά έχει επιλεκτική ευθύνη. Αυτή που του μετακυλύουν οι Θεσμοί. Όσο παράλογοι κι αν είναι οι Θεσμοί, ο «Λαός» βιώνει την ευθύνη να τους εφαρμόσει. Κι επομένως γίνεται άμοιρος ευθυνών για όλα τα δεινά που ακολουθούν.

Ας μην ξεχνάμε πως τα δυο τους τάχα «δίκασαν» περιχαρείς τον φασισμό πριν ακριβώς από εάν χρόνο και πανηγύρισαν με τα σημαϊάκια στους δρόμους, ακριβώς για να καλύψουν τον υφέρποντα φασισμό που επιδοτούν αμφότεροι στην καθημερινότητα.

Από τη δεκαετία του '80 και μετά η κατασίγαση των φοιτητικών-μαθητικών κινημάτων και η ιδεολογικοποίηση των ανθρώπων από μικρή ηλικία αποτέλεσε βασικό μέλημα του Κράτους. Πρόκειται για μία άνεφ προηγούμενου στρατολόγηση, που ως «φρονίμων παιδιά» πριν πεινάσουν μαγειρεύουν φτιάχνοντας τα φυτώρια των κομματικών στρατών τους.

Όπως οι ακαδημίες αθλητικών ή καλλιτεχνικών θεσμών, προλαμβάνουν δια της «αθλητικής» ή «καλλιτεχνικής» τάχα «παιδείας» τη νεανική ορμή και την κατευθύνουν στα περιφραγμένα και θεμιτά μονοπάτια.

Ανάλογα τα Κόμματα υφαρπάζουν από τους νέους τον ανθό της αμφισβήτησης προπαγανδίζοντάς τους τη δημιουργημένη Ιδεολογία. Επειδή χωρίς ιδεολογόπληκτους καταρρέει το Κυνοβούλιον και όλοι οι γραπτοί θεσμοί της Τεχνοδημοκρατίας, πάνω στους οποίους στήνεται εν γένει ο φασισμός.

Το Κράτος χρησιμοποιεί μια ευρεία κλίμακα, όπου Πειθώ και Εξαναγκασμός συναντιούνται, συνήθως χωρίς διακριτές γραμμές. Το Κράτος ως αποπροσανατολιστικό προπέτασμα του «Λαού» δημιουργεί τα Συστήματα προς επεξεργασία του Υπηκόου, ο οποίος είναι αδύνατον να αποφύγει την επιβαλλόμενη Αγωγή.

Τα Κόμματα είναι οι δικλίδες του Εξαναγκασμού και γι' αυτό η Διακυβέρνηση τρέμει την αυτοδιαχείριση, επειδή μπορεί να ισοπεδώσει την αυθεντία και εξοντώνοντας εντελώς τον κρατισμό, δια του οποίου όποιος φτάνει λυμαίνεται ό,τι δύναται, να ανυψώσει το πραγματικά δημόσιο πεδίο.

Τρανταχτό παράδειγμα αποτελεί η Autonomia της Ιταλίας την περίοδο των παγκόσμιων αναταραχών των δεκαετιών 1960 και 1970, την οποία διάβρωσαν οι μαρξιστικές-λενινιστικές σχέτες, οι οποίες εισέβαλαν με σκοπό την οργάνωση της παρόρμησης και μεταλλαγής της σε μία οκνηρή και ξεθυμασμένη φλυαρία.

Οι ιταλοί φοιτητές, 400. 000 το 1968, αριθμός που εκτοξεύεται στο ένα εκατομμύριο το 1977, έχοντας στην πλάτη τη φασιστική κληρονομιά του πρόσφατου παρελθόντος, εμφανίζονται αρκετά μαχητικοί πυροδοτώντας εκτεταμένες συγκρούσεις. «Όταν τα σκατά αποκτήσουν αξία, τότε οι φτωχοί θα χάσουν τον κώλο τους», ρήση σε γκράφιτι του πανεπιστημίου της Ρώμης και η οποία αντικαθρέφτιζε την απαξίωση στους θεσμούς. Ως αμφίεση οι φοιτητές υιοθετούσαν τη στολή Ινδιάνου υπό παριπαικτικό ύφος και με στόχο τη διαπόμπευση του ενδυματολογικού καθωσπρεπισμού και την απόσχιση της φετιχοποίησης.

Οι φεουδαλικού τύπου σχέσεις και μία εξοντωτικά κατασταλτική κυβερνητική πολιτική εξώθησαν τους φοιτητές στους δρόμους, οι οποίοι καταλαμβάνουν τα πανεπιστημιακά ιδρύματα και μετατρέποντάς τα από «λίκνο καριέρας» σε εστίες εξέγερσης απαιτούν:

- αυτοδιεύθυνση των φοιτητικών δράσεων
- απόσυρση των πειθαρχικών διώξεων ενάντια σε συλληφθέντες φοιτητές
- άμεση πρόσβαση σε χώρους των ιδρυμάτων προς απρόσκοπτη διενέργεια φοιτητικών δραστηριοτήτων
- μετοχή των συνελεύσεων στις διοικητικές αποφάσεις

Στην κινητοποίηση δεν άργησαν να συμμετάσχουν και τα Λύκεια της χώρας με πάγιο αίτημα την κατάργηση της βαθμολογίας και την ελευθερία συναθροίσεων.

Το 1969 η κυβέρνηση προχώρησε σε μεταρρύθμιση. Οι μαθητές τεχνικής κατάρτισης θα μπορούσαν πλέον να μπαίνουν στα Ανώτατα Πανεπιστημιακά Ιδρύματα και οι βιομηχανικοί εργάτες θα είχαν πρόσβαση σε πληρωμένα από την εργοδοσία «προγράμματα σπουδών», η ιδέα των «150 ωρών», όπως ονομάστηκε.

Αυτό δεν ήταν ωστόσο τίποτε άλλο παρά η επιβεβαίωση πως η Διακυβέρνηση μπροστά σε έκρυθμες καταστάσεις και από φόβο πιθανής παρέκκλισης από την πεπατημένη, προτάσσει κάποιες μεταρρυθμίσεις, οι οποίες λειτουργούν κυματοθραυστικά. Είναι το τυράκι στη φάκα, αν το πούμε απλοϊκά.

Η εισαγωγή του «τεχνικά καταρτισμένου» μαθητή στο πανεπιστήμιο προετοίμαζε το status του Φοιτητή-Εργάτη και μάλιστα με προοπτική ιεραρχικής απασχόλησης, κάτι που επέτρεπε στα Κόμματα την «υγειώς ακίνδυνη» αντιπολιτευτική τους δράση, αλλά και διαιώνισης του κοινωνικού κονφορμισμού.

Ας μην ξεχνάμε πως οι πρώτες «αντιδραστικές αμφιβολίες» ξεπήδησαν στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, ένα άκρως στεγανοποιημένο και ανοσοποιημένο απέναντι σε εξεγέρσεις έδαφος, και στα Κολλέγια των «Μαύρων του Νότου», οι οποίοι γύρευαν «χωρίς βίαιη πρόθεση» τη φυλετική τους ενσωμάτωση στους επαγγελματικούς κλάδους προσβλέποντας στην ίδια διαδικασία καριέρας κι απόκτησης κύρους από το ίδιο κοινωνικό γίγνεσθαι. Δεν είναι τυχαίο που το «χωρίς βίαιη πρόθεση» εκφράστηκε σε ξεχωριστό κίνημα, όπου οι φοιτητές ζητούσαν «Δημοκρατική Κοινωνία» και όχι Ελευθερία. Είχαν στα πανό τους τις εχθροπραξίες εναντίον της Κούβας-του Αγίου Δομίνικου-του Βιετνάμ αλλά κύριο μέλημα ήταν η εσωχώρια «δημοκρατία», η «με ίσους όρους» πρόσβαση στο υπάρχον σύστημα.

Προφανώς και δεν υπήρχε καμία συσχέτιση με την ισχυρή Ζενγκακούρεν, φοιτητική πρωτοβουλία της Ιαπωνίας, η οποία με τακτικές επιθετικού αντάρτικου διεξήγαγε γιγάντιες αναμετρήσεις με τις κρατικές δυνάμεις. Μαχητές με όπλα και βόμβες μετέτρεψαν τα πανεπιστήμια σε οχυρά με βασικό επίδικο το Σύμφωνο Ασφαλείας μεταξύ ΗΠΑ και Ιαπωνίας, το οποίο έφερνε κλοιό ελέγχου στην καθημερινότητα. Ο μοναδικά και ριζοσπαστικοποιημένα πολεμικός χαρακτήρας της Ζενγκακούρεν εξασθένησε μπροστά στην κτηνώδη αστυνομική καταστολή, στην οποία προσέφερε την επικουρική της σιωπηρότητα η «Κοινωνία».

Πίσω στα της Ιταλίας από τις αρχές του 1970 άρχισαν να προσχωρούν στο φοιτητικό κίνημα μαρξιστικές-λενινιστικές ομάδες, που ενσπείρουν σεχταριστική οπτική και συγκεντρωτική εσωστρέφεια επιδιώκοντας την αντιστροφή των αρχικών προταγμάτων:

- της αντικουλτούρας σε «πολιτισμική μέριμνα»
- της αυτοδιεύθυνσης σε «οργανωτική συσπείρωση»
- του συμμετοχικού αυθορμητισμού σε «προγραμματικό μηχανισμό»
- τη νεανική δυσφορία σε «άγχος για εργασιακή αποκατάσταση»
- την αλλαγή πλεύσης του κοινωνικού Γίνεσθαι σε μαζοχιστική «υποστήριξη των εργατών παραγωγής»
- τη δίψα του ανθρώπου για Γνώση σε στείρα «εκπαίδευση για τη δυναμική της παραγωγής»
- την απέχθεια για τον έλεγχο επίδοσης-για τη δομή της Πρυτανείας ως αντανάκλαση της Κοινωνίας-για την πειθαρχική κανοναρχία των εξετάσεων σε απλή «ένσταση ή αντίθεση προς τον τρόπο και τις βάσεις εισαγωγής»

Ήταν ξεκάθαρη η «επικινδυνότητα» μιας Ελευθερίας Σκέψης που σάρωνε και απειλούσε το Κράτος με τους βολεμένους στους κόλπους του απ' όποια ιδεολογία κι αν προέρχονταν. Οι Ινδιάνοι της Μητρόπολης λειτουργούσαν μέσα από εξισωτικές κολεκτίβες, ταυτόχρονα και ρευστές:

- Ζητούσαν καταστροφή των ζωολογικών κήπων κι όχι «καλύτερες συνθήκες» ούτε «επαρκείς μισθούς για τους εργαζομένους»
- Ζητούσαν καταστροφή των Φυλακών κι όχι «υγιεινομική ή ψυχιατρική φροντίδα των τροφίμων»
- Απαξίωναν την εμμονική κατανάλωση, έστω και κοινωνικοποιημένη
- Όριζαν την Τέχνη ως αναγωγή κάθε έκφρασης σε ελεύθερο χρόνο. Κατ' επέκταση οι επαγγελματοποιημένες παραστάσεις-συναυλίες «χρησιμεύουν στο θέαμα, όπως ακριβώς οι τελετουργικές διαδηλώσεις και πορείες χρησιμεύουν στην Πολιτική. Ο Άνθρωπος σε αυτή την περίπτωση γίνεται απλός θεατής»
- Προέβαιναν στην κατακριτέα από τα μέλη της «νομοταγούς Κοινωνίας» autoriduzione, σε αυτομείωση δηλαδή των τιμών προκαλώντας βέβαια μίσος στους κερδολάγνους. Ήταν ο πονοκέφαλος για τα εστιατόρια, όπου έτρωγαν χωρίς να πληρώνουν.
- Άρπαζαν ρακέτες ή ψαροτούφεκα, τα οποία χρησιμοποιούσαν ως «εξαρτήματα άμυνας» στις επιθέσεις της αστυνομίας, αλλά όταν η κατάσταση έφτασε στο απροχώρητο εισέβαλλαν σε οπλοπωλεία και άρπαζαν δεκάδες όπλα.

Συνέπλεαν με το Νταντά. Αυτός λοιδωρούσε σκωπτικά τη «σοβαρότητα των Καλλιτεχνών» κι οι Ινδιάνοι έσπρωχναν το παράδοξο στα πολιτικά όρια του Κράτους και της «Κοινωνίας». Όταν ο Ντάριο Φο έπαιζε τα θεατρικά του σε δρόμους, έδινε ένα ηχηρό χαστούκι στη ρυθμιζόμενη από εταιρικά συμφέροντα αλλά και από κομματικό προσανατολισμό κουλτούρα.

Όταν το 1975 ψηφίζεται η άρση του κρατικού μονοπωλίου των ραδιοκυμάτων και βγαίνουν στον αέρα ελεύθερα πια διάφορα μέχρι πρότεινος «παράνομα» κανάλια και σταθμοί και με το 80% αυτών να εμφανίζονται αυτόνομα, το κομμουνιστικό Κόμμα δεν χαιρέτισε την πρωτοβουλία, επειδή ανέμενε μία μεταρρύθμιση, που θα κρατήσει την κρατική επιστασία, ώστε να τους συμπεριλάβει στο τεράστιο δίκτυο επικοινωνιών.

Το 1976 το ιταλικό κομμουνιστικό Κόμμα συνέπραξε με τους χριστιανοδημοκράτες, επειδή ήταν αδύνατη η συγκρότηση κυβερνητικού σχήματος. Πέραν της επίρρωσης του προγράμματος λιτότητας που επεβλήθη, το κομμουνιστικό κόμμα συνεργούσε και στον έλεγχο της νεανικής σκηνής, η οποία φούντωνε σε ολόκληρη τη χώρα και θύμιζε την αναβίωση ενός Γούνστοκ. Στη Μπολώνια η Δημοτική Αρχή, ελεγχόμενη από το ΙΚΚ αφουγκραζόταν τα παράπονα των ευπόρων, οι οποίοι ενοχλούνταν από τις δράσεις των αυτόνομων στις καταλήψεις και στους δρόμους, με αποτέλεσμα να στείλει τις μπουλντόζες για να κατεδαφιστεί το κτήριο της νεανικής συνέλευσης. Η ίδια χριστιανοδημοκρατικο-κομμουνιστική κυβέρνηση ψήφισε τον νόμο Legge Reale, σύμφωνα με τον οποίο η αστυνομία είχε τη νομική δικαιοδοσία να πυροβολεί άοπλους διαδηλωτές, περίπου 150 άνθρωποι δολοφονήθηκαν σε διάστημα δεκαοχτώ μηνών.

Το 1977 μία ομάδα εκατό περίπου φασιστών εξαπέλυσε πυροβολισμούς προς το πλήθος των άοπλων φοιτητών, πράγμα που εξώθησε τους τελευταίους σε απόλυτη αποδοκιμασία των κομματικών παραγόντων αλλά και σε σύσταση ομάδων περιφρούρησης του πανεπιστημίου.

Το σύνθημα των φοιτητών ήταν: *«Στη Χιλή τα τανκς από τους στρατιωτικούς Πραξικοπηματίες, στην Ιταλία οι Κομμουνιστές»*. Ακολούθησε συμπλοκή αλλά ο ο Luciano Lama, γραμματέας συνδικάτου που ελεγχόταν από το κομμουνιστικό Κόμμα απέτυχε να σταματήσει την κατάληψη στα Ιδρύματα. Όταν ο πρόεδρος κάλεσε την αστυνομία, ήταν το Κομμουνιστικό Κόμμα που χειροκρότησε την επέλαση των Σωμάτων Ασφαλείας στον πανεπιστημιακό χώρο.

Εκατοντάδες άνθρωποι τραυματίστηκαν σοβαρά από τη χρήση όπλων και δακρυγόνων, οι οποίοι επέστρεψαν την επομένη για μία τεράστια γενική συνέλευση, η οποία αποφάσισε τον αποκλεισμό της αστυνομίας, των κομμουνιστών, του κυβερνητικού σχήματος, των συνδικάτων φωνάζοντας *«μας δολοφονεί ο δημοκρατικός σας Νόμος και τάξη. Ποτέ δεν θα θάψουμε το τσεκούρι του Πολέμου»*.

Στις πανεθνικές συνελεύσεις που ακολούθησαν οι Ινδιάνοι προσπαθούσαν πρωτίστως να απομακρύνουν τις δυνάμεις της Αριστεράς, οι οποίοι παραδοσιακά πια λειτουργούσαν ως κρατικό αντίβαρο.

Όταν στις 12 Μάρτη ο υπουργός εσωτερικών αρνείται να δώσει άδεια για διαδήλωση, ένα τεράστιο πλήθος ξεχύνεται στους δρόμους καίγοντας αστυνομικά τμήματα και στήνοντας οδοφράγματα.

Καραμπινιέροι και τεθωρακισμένα εισβάλουν στους Πανεπιστημιακούς χώρους.

Στη Ρώμη ο στρατός κατάσχει υλικό από βιβλιοθήκες-βιβλιοπωλεία-εφημερίδες.

Στη Μπολώνια ο κομμουνιστής δήμαρχος είναι ο πρώτος που *«εξοπλίζει με βιντεοκάμερες»* τους δρόμους, απαγορεύει τις συναθροίσεις και δίνει εντολή άγριου ξυλοκοπήματος των αυτόνομων.

Καταγράφεται πως το ΙΚΚ συνδράμει όσο καλύτερα μπορούσε στην καταστολή της νέας Σκέψης αυτονομίας *«πιέζοντας μάλιστα τους γιατρούς να μην περιποιούνται τους τραυματίες από τις συμπλοκές και τους δικηγόρους να μην υπερασπίζονται τους συλληφθέντες»*. Γιατροί και δικηγόροι συμμορφώνονται από φόβο *«να μην χάσουν τη δουλειά τους»*.

Οι Ινδιάνοι συνέχιζαν να ειρωνεύονται τους κομμουνιστές, οι οποίοι συγκρατούσαν τις διαφωνίες των εργατών σε διαχειρίσιμα επίπεδα με το σύνθημα *«Αντί να γλείφετε τον κώλο των αφεντικών, απελευθερώστε τη γλώσσα σας για να κάνετε έρωτα»*.

Στις 21 Απρίλη πάνω από 3.000 άτομα αποφαινόταν πως ο απεγκλωβισμός του ανθρώπου από τη συμπαιγνία κυβέρνησης-κομμάτων-συνδικάτων ήταν εφικτός μόνο μέσα από τον ανταρτοπόλεμο, σκεπτικό το οποίο ανέλαβε να μετριάσει η Lotta Continua, μαρξιστικών καταβολών ομάδα, υποστηρίζοντας πως *«οι πλούσιες εμπειρίες πρέπει απλώς να αφεθούν να καρπίσουν»*, κάτι που βέβαια δεν έβρισκε εφαρμογή στην ανεξέλεγκτη αστυνομική βία, η οποία λίγες μέρες αργότερα σκότωνε τη 19χρονη Giorgia Masi, όταν βγήκαν γυναίκες να γιορτάσουν ειρηνικά τη νομιμοποίηση του διαζυγίου.

Όταν η Αυτονομία Operaia σκότωσε ένα αστυφύλακα για αντίποινα, το πλήθος ξυλοκόπησε άγρια τους αυτόνομους επιβεβαιώνοντας για μία ακόμη φορά την προφανή ρήξη της εξέγερσης, όταν η κάθε πλευρά καυχιέται κρατώντας όμηρο το ιδανικό της ζωής των άλλων!

Το Κράτος βέβαια δεν προσπάθησε να αποκαθλώσει την αυτονομία μόνο μέσα από την προοπτική των «*ίσων δολοφονιών*» αλλά και μέσα από την αθρόα διακίνηση ηρώινης, η οποία μετέβαλλε τη ερωτική δέσμευση σε χρήση ουσιών του θανάτου, δόκιμη σαφώς η διαφοροποίηση του χασίς, το οποίο οι Ινδιάνοι ονόμαζαν ουσία ζωής και στοχασμού.

Όταν τον Σεπτέμβρη του 1977 κοντά στις 100.000 Ιταλοί γέμισαν όλους τους δημόσιους χώρους αυτοσχεδιάζοντας με μουσική-θέατρο-χορό-ποίηση, πρώτες ήταν οι σεχταριστικές ομάδες της Αριστεράς που προήλασαν με υψωμένα πανό ανάμεσα στα ανοργάνωτα ξεχυμένα πλήθη. Να θυμηθούμε πως κάτι ανάλογο έγινε και στην Πλατεία των Αγανακτισμένων, όπου δεν επιτρεπόταν κομματική κηδεμονία αλλά το ΚΚΕ παρήλασε με υψωμένα πανό προς εκφοβισμό ενδεχομένως και συμμόρφωση των περουργισμένων.

Η συγκυρία, στην οποία έχουμε εγκλωβιστεί, δεν αφορά με τρόπο αθώο την υγεία. Πρόκειται ξεκάθαρα για υγειονομική αστυνομία.

Ο όρος «*ασφάλεια*», με τον οποίον βομβαρδίζεται νυχθημερόν το Άτομο, υποκρύπτει την άρτια διοίκηση-την ορθή χαλιναγώγηση, επειδή ενέχει μία κυκλικότητα «*προστασίας από εξωτερικές απειλές*», οι οποίες συνήθως δεν διασαφηνίζονται, αλλά και «*προϋπόθεση κοινωνικοποίησης*», η οποία ωστόσο για να υφίσταται χρήζει ανασφάλειας, συνήθως τεχνητής, κι επομένως αστυνόμευσης προς «*προφύλαξη*».

Αν μπορεί ο φτωχός να «*κλέψει*» διασαλεύοντας την υλική ηρεμία του έχοντος, μπορεί και ο «*ακάθαρτος*» να μεταδώσει τα μικρόβιά του και να διαταράξει την επίπλαστη θεώρηση περί αιώνιας ζωής του «*Καθαρού-Υγιούς*». Κατ' επέκταση αν το Άτομο είναι φορέας δικαίου, επειδή η ενέργειές του μπορούν να επαναφέρουν την ανασφάλεια, ομοίως είναι και φορέας Υγείας!

Ο όρος «*δημόσια υγεία*», που παρουσιάζεται να υπερτερεί νομικά-πολιτικά-κοινωνικά από την ατομική υγεία, δεν αφορά σε μία Φιάλη Κενή αλλά γεμάτη από κορμιά-συμπεριφορές-δράσεις-σκέψεις-κοσμοθεωρήσεις κι επομένως πρέπει να τύχει συντονισμένης αναγόμευσης, ώστε να συντηρείται η αποφυγή προβληματικής συνάφειας.

Δόκιμο σε αυτό το σημείο να ανατρέξουμε στη διάκριση όρων «*Πειθαρχία=Discipline*» και «*Ασφάλεια=Sécurité*», που προτείνει ο Foucault.

- Η πρώτη οικοδομεί χώρο τεχνητό, όπου θα επιβληθούν κανόνες από την αρχή.
- Η δεύτερη θεμελιώνεται πάνω στην υπάρχουσα βάση. Τα δεδομένα=άτομα διαμορφώνονται, ώστε να μεγιστοποιηθεί το ποσοστό συμμόρφωσης και στον αντίποδα να ελαχιστοποιηθεί το ανυπόταχτο Στοιχείο.

Το Άτομο που ασφυκτιά μέσα στη μέγγενη της «*προστασίας-προφύλαξης*», είναι ο εν δυνάμει αποστάτης και δεν αποτελεί αντικείμενο εκδίωξης μόνο για την αστυνομία ή για τον υγειονομικό αλλά και για την Κοινωνία, η οποία πλέει σε πελάγη μετριοπάθειας.

Για να επιτευχθεί «*συγκερασμός ετερόκλητων στοιχείων*» επιστρατεύεται η «*Πολιτική Ιατρική*», όπως την αναφέρει ο Ανδρεόπουλος στη μελέτη του «*Επιτομή Ιατροδικαστικής*», για τον απλό λόγο πως ένα ισχυρό κράτος θέλει «*ισχυρό*» και τον υποτελή του ως «*υγιή εργαζόμενο*». Στη «*γνώση*» περί ανατομίας το Κράτος βρήκε τη νομιμοποίηση στην «*εκπολιτιστική*» καταστολή του βίαιου σώματος. Το ίδιο το Κράτος κατακερματίζει τον ανθρωπομορφικό ιστό της επικράτειάς του δημιουργώντας εξουσιαστικές αλληλεξαρτήσεις κι έπειτα εργαλειοποιεί τα «*επιστημονικά*» κατασκευάσματα για να τις συγκρατήσει, ώστε να μη συγκρουστούν.

Προς αυτή την κατεύθυνση συνάδει και η σύμπλευση αστυνομίας και ιατρικής σχετικά με τη μετριοπάθεια στις εκδηλώσεις της ζωής. «Πρωινό ξύπνημα» σου λέει η αστυνομία για να μην είσαι τεμπέλης. «Πρωινό ξύπνημα» σου λέει κι ο γιατρός ως «καλύτερη βιολογική λειτουργία».

Το αυτό επιβάλλεται δια του σχολείου και της εργασίας. Αν λοιπόν η τάξις, βασικό προαπαιτούμενο του Κράτους, είναι ένα παζλ, χρειάζεται κάποιος να βάζει τα κομμάτια στην ταιριαστή θέση. Το εμπόρευμα τοποθετείται από την Οικονομία, η οικογένεια από τη Θρησκεία, τα κτήρια από τον Μηχανικό και το Σώμα από τον γιατρό!

Την ευταξία έρχεται να συμπληρώσει το happiness, χωρίς το οποίο το κομμάτι θα δυσφορούσε στα στενά όρια της ταιριαστής του θέσης.

Είναι αυτό το συμμορφωμένο κομμάτι, το οποίο γαλουχήθηκε σε αιώνια εγχρήματα συναλλαγή τόσο με το Κράτος όσο και με τις όποιες συναναστροφές του. Γαλουχήθηκε στην τακτική του Δημίου ως μονόδρομο.

Το Κράτος ως Δήμιος οδηγεί στη γκιλοτίνα τον υπήκοο και αυτός παρά τα όσα παθαίνει, παρακαλά μέχρι τέλους, εκλιπαρεί θα έλεγες, για κατανόηση ή ανάληψη ευθύνης από τον Δήμιο, αν και είναι γνωστό τοις πάσι πως ο Δήμιος ηδονιστικά σου χαμηλώνει το κεφάλι, εκστασιάζεται με τα παρακάλια σου και φτάνει στην κορύφωση του οργασμού, όταν βλέπει να κυλά το κομμένο σου κεφάλι στο χώμα δίπλα στη γκιλοτίνα.

Έτσι μαθαίνει ο άνθρωπος από μικρή ηλικία να κάνει συναλλαγές για την καριέρα του με όποιο κόστος. Κι αυτό είναι από μόνο του απελπιστικό. Κατ' εφαπτομένη δεν είναι άξιον απορίας, που δεν υπήρξε καμία φοιτητική κίνηση ενάντια στο καθεστώς υγειονομικού Απαρτχάιτ. Είναι οι αυριανοί καριερίστες!

Όταν ήδη απ' το 2019 οι χειριστές και υποκινητές της παγκόσμιας Οικονομίας κάνουν λόγο για «άμεση ανάγκη ρευστότητας», επειδή η «πιστοληπτική ικανότητα επιδεινώνεται».

Όταν η BIS=Bank of International Settlements=Τράπεζα Διεθνών Διακανονισμών στην Ετήσια Οικονομική Έκθεσή της κόπτεται για «άμεση πίστωση προς αποφυγή επιδείνωσης των χρηματοπιστωτικών συνθηκών».

Όταν τα geros=βραχυχρόνια εγγυημένα δάνεια, με τα οποία τρέφονται οι παίκτες του χρηματιστηρίου, κάνουν βουτιά.

Την ίδια στιγμή τα κράτη μεμονωμένα συμβάλλουν στην άνθιση των Κολοσσών δια της «αυτοθυσίας», με το αζημείωτο βασικά για τους μαέστρους της «αυτοθυσίας».

Στην Ετήσια Έκθεση Επιτροπής Κεφαλαιογράφ της Ελλάδας αναγράφει καθαρά: «Χαρακτηριστικό αποτέλεσμα της κρίσης λόγω της πανδημίας είναι η αύξηση στα επίπεδα χρέους και στους κινδύνους που είναι συνυφασμένοι με αυτό, τόσο για τις ανεπτυγμένες χώρες όσο και για τις υπό – ανάπτυξη, όπου ιδιαίτερα στις τελευταίες, ο κρατικός δανεισμός το 2020 φαίνεται να σημειώνει την μεγαλύτερη διόγκωση από την εποχή της κρίσης χρέους που είχαν βιώσει οι χώρες αυτές στη δεκαετία του 1980»

Η ίδια έκθεση σε άλλο σημείο αναφέρει πως: «Κατά το διάστημα αυτό μεγάλης εμβέλειας και έκτασης μέτρα στήριξης στην οικονομία υιοθετήθηκαν στην πλειονότητα των χωρών και στην Ελλάδα όπου εφαρμόστηκε άνευ προηγουμένου επεκτατική δημοσιονομική και μακροπροληπτική πολιτική ακολουθώντας παρόμοιες ενέργειες σε ευρωπαϊκό επίπεδο».

Η εφαρμογή της «άνευ προηγουμένου επεκτατικής δημοσιονομικής και μακροπροληπτικής πολιτικής» αφορά στα μνημόνια, τα οποία τσάκισαν τις χώρες, στις οποίες επεβλήθησαν.

Και όταν βέβαια η Fed προχωρεί σε διοχέτευση εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων την εβδομάδα στη Wall Street και παράλληλα το Κέντρο Βιοασφάλειας του Πανεπιστημίου John Hopkins σε συνεργασία με το Ίδρυμα Bill and Melinda Gates διενεργούν τη «στρατηγική άσκηση προσομοίωσης ζωονοσογόνου πανδημίας» επονομαζόμενη Event 201, προοικονομείται στην ουσία πως οι περίοδοι παρατεταμένου lockdown, που ακολούθησαν σε παγκόσμια κλίμακα, δεν επιβλήθηκαν λόγω «ευσπλαχνίας για τον συνάνθρωπο», επιχείρημα καθαρά ψυχολογικού εκβιασμού και τρομοκράτησης, αλλά λόγω συγκεκριμένων οικονομικών συμφερόντων.

Αυτά τα συμφέροντα ευοδώθηκαν. Στην ουσία η τακτική του Πολέμου:

- Πέτυχε την αποστασιοποίηση των ανθρώπων, αποδεικνύοντας πως το «κοινωνείν» συνθλίβεται μεταξύ σφύρας και άκμονος. Οι Ιδεολογίες με τα θεωρητικά ερείσματά τους, που δεν προσβλέπουν παρά μεταφορά της εξουσίας απ' το ένα χέρι στο άλλο, εγκλώβισαν την όποια κυοφορούμενη εξεγερτική σύγκρουση στα στεγανά της μακροκλίμακας, η οποία ονομάστηκε απλώς «Δημόσια Υγεία», στο όνομα της οποίας βέβαια θάφτηκε στο σύνολό της η Ελευθερία και αναβαπτίσθηκε σε «αγαθό προς ένταξη υπό όρους».
Η ψηφιακή τραγικότητα, στην οποία έχει συρρικνωθεί εδώ και περίπου μια δεκαπενταετία η ανθρώπινη επαφή, μετασχηματίζει ακόμη και την προβλεπόμενη αποξένωση. Η επικοινωνία κατήντησε ένα καρκίνωμα που αλλοιώνει το ανθρώπινο από τα χαρακτηριστικά του άλλοτε έλλογου Όντος.
Πρώτος ο γονέας με την έπαρση της «αυθεντίας» και του «κρατούντος το δισκοπότηρο του ελέγχου των επαφών των τέκνων» έχει προλείανει το έδαφος. Επιτρέπει ή απαγορεύει στο παιδί με ποιον συμμαθητή ή γειτονόπουλο θα κάνει παρέα. Αποφασίζει αν ο δάσκαλος είναι «κατάλληλος» για να εκπαιδεύσει το τέκνο, και ο όρος «κατάλληλος» δεν αφορά στις γνωστικές ικανότητες του δασκάλου αλλά στην κοσμοθεώρησή του-στην ενδυματολογική του προτίμηση-στην προσωπική του ζωή.
Σε αυτό το σημείο δίνει τη σκυτάλη στην Ψυχολογία. Η «τοξικότητα» κάνει την εμφανισή της ως όρος «ψυχολογικής εντρύφησης» και η κατασκευασμένη «Επιστήμη» αναλαμβάνει να καθησυχάσει τον ήδη έντρομο «Πολίτη».
Για την αλλοίωση του ανθρώπινου ευθύνεται ο καταπιεστικός θεσμός της Οικογένειας ή των θρησκειών αλλά παρακάμπτεται η ευθύνη του άδικου που δημιουργεί το Κράτος μέσα από τα επιτετραμμένα Συστήματά του, Υγείας-Εκπαίδευσης-Δικαιοσύνης.
Παρακάμπτεται η ευθύνη των ανταγωνισμών που καλλιεργεί η παραγόμενη γνώση με προοπτική την καριέρα.
Παρακάμπτεται η απομόνωση και οι διακρίσεις που συντελούνται ελαίω του Κράτους και των καταπιεστικών δομών καθημερινότητας.
- Εκτόξευσε τις δολοφονίες, απόρροια του εγκλεισμού δια της επιθετικής νόρμας του δόγματος του Σοκ, τις οποίες ανέλαβε να ξεπλύνει η «επαναστατική σκοπιά», αδειοδοτούμενη τόσο όσο ωστόσο, ώστε να τις διαχωρίζει σε «επιμέρους δολοφονίες». Είναι η εμφάνιση του γνωστού κατά τα λοιπά όρου «γυναικοκτονία», τον οποίον χρησιμοποιούν κυρίως τα φεμινιστικά κινήματα.
Η διάσπαση ωστόσο των εγκλημάτων σε κομμάτια εξυπηρετεί το Δίκαιο ως βραχίονα του Κράτους σε στοχευμένη καταστολή. Ο ίδιος ο εξουσιαστικός μηχανισμός σπάζει στην ουσία την ολοκληρωμένη οντότητα της αντίστασης σε θρύμματα για να περιορίσει το εύρος κινδύνου, που θα εκχυνόταν από το Όλον, στο μερικό.
Ο δέκτης της καταπίεσης απορροφάται σε μειωμένης εμβέλειας διεκδίκηση, ο γνωστός δικαιωματισμός που αναπροσαρμόζεται κάθε φορά για ένα κομμάτι εκχωρώντας στην ουσία το σύνολο των αντιστάσεών του.
- Τόνισε την εκτεταμένη μεν αλλά όχι μαζική ανέχεια ως αποτέλεσμα βασικών λειτουργιών του Κράτους. Η ανεξέλεγκτη επιδηματοποίηση, στην οποία υπήγαγε εξαναγκαστικά το Κράτος ολόκληρες ομάδες ανθρώπων, ανέδειξε τον συγκεντρωτισμό εξουσιών, στην οποία επαφίεται πλέον ολόκληρη η διαβίωση, την οποία δέχτηκε ο ίδιος ο εξαναγκαζόμενος επιδοματολήπτης να ελαττώσει στα της απολύτου απαραίτητης επιβίωσης.

Δυστυχώς συνέργησαν, ερήμην τους ή εν συνειδήσει, εκατομμύρια άνθρωποι που πείστηκαν στον «άδολο Οίκο» του Κράτους κι εγκολπώθηκαν το εξουσιαστικό αφήγημα της «υγειονομικής κρίσης».

Βέβαια το ερήμην από το εν συνειδήσει απέχει παρασάγγας, επειδή κατά το δεύτερο ενέχεται συμφέρον στον δράστη.

Από καταβολής «οικοδόμησης κοινωνικής ιεραρχίας» προωθούνται κατασκευαστικά προγράμματα ανακτόρων-τειχών περιφρούρησης των περιουσιακών στοιχείων του Κράτους, οδοποιίας προς διευκόλυνση των μεταφορών των προϊόντων, σύσταση πολιτικών οικονομίας & διαχείρισης πόρων, τώρα πλέον και ψηφιακών συστημάτων ελέγχου, ώστε να διασφαλίζεται η ελεγχόμενη διάχυση του πλούτου. Για να διασφαλιστεί αυτή η ελεγχόμενη διάχυση επιστρατεύονται οι εν συνειδήσει συνεργοί. Ο «Ανώτερος Όχλος» λοιπόν:

- είτε είναι τρομαγμένα προϊόντα της ανελέητης προπαγάνδας, που αρνούμενα να κοιτάζουν τη θνητότητά τους κατάματα, υποτάχθηκαν στον υποχθόνιο προγραμματισμό τους, αν και υγιείς
- είτε είναι όντως ακροδεξιά & φασιστικά Στοιχεία, που στη δεδομένη συγκυρία εξανίστανται, επειδή ο δικτατορικός μανδύας δεν αναγνώρισε τις πάλαι ποτέ «θυσίες» του δωσιλογισμού τους
- είτε είναι αριστεροί κομματοκένταυροι, που αναχαράζουν ταξική αποβλάκωση εξωραϊζοντας την υποχρεωτικότητα ως «καθολικότητα», παρερμηνεύοντας το καθεστώς μόνιμης επιτήρησης ως «αλληλεγγύη» και «κοινωνική ευθύνη»
- είτε είναι συνελεύσεις, που καπηλεύονται τη χίμαιρα του συλλογικού και αναλίσκονται σε διασπορά μιας κατ' επίφαση «αγωνιστικής εικόνας» ενώ το παραλυμένο πολιτικό αισθητήριό τους αφομοιώνεται ή συναινεί συνειδητά στο κρατικό Απαρτχάιτ που επιβάλλεται δια της εκτελεστικής εξουσίας των «Ειδικών»
- είτε είναι οι «επιστήμονες», που συνεργούν για να μην εξαιρεθούν από τη ρομποτική δυστοπία που έρχεται καλπάζοντας και δεν τους χρειάζεται καθόλου πια παρά μόνο ίσως ως φερέφωνά της ή χειριστές των συσκευών-μηχανημάτων-servers
- είτε ως σύγχρονοι «μορφωμένοι» μπουκωμένοι από τα «επιστημονικά εγχειρίδια», τα οποία έχουν πια ως παράσιτα αποσυντονίσει εντελώς τη θέαση της πραγματικότητας
- είτε ως επί μέρους αγέλες, που ακολουθούν τη νέα κανονικότητα για να μην αποπεμφθούν από το κοπάδι και χάσουν την ασφάλεια και την αναγνώριση του «fake ψηφιακού εαυτού» επιμένοντας να αγαπούν τυφλά τον Τσοπάνη που τα οδηγεί στη σφαγή

δεν έχει καμία σχέση με τον Υπεράνθρωπο του Νίτσε, που μπορούσε να προχωρεί αταλάντευτος μέσα στην αγριότητα χωρίς τις τύψεις και την ενοχή, που τον υποβιβάζουν σε zobbie υποταγμένο στη στείρα επιβίωση και ιδεολογικά μαστουρωμένο.

Είναι απλώς η «συνάθροιση των Εγώ», που ήθελαν διακαώς να κατασκευάσουν έναν «διαφορετικό Εαυτό». Ένα avatar δηλαδή, το οποίο μόνο ψηφιακά έχει χαρακτηριστικά «διαφορετικότητας». Ένα avatar δανεισμένο από την ψευδαισθηση, που αφειδώς προσεφέρθη με τη χρήση των socials media και έτσι όπως προβλήθηκε από τον κόσμο του marketing και των Δημοσίων Σχέσεων,

Όλες οι αξίες πήραν τη μορφή τεχνικής χειραγώγησης και μέσα από την πλήρη διαστρέβλωση τεράστιες ανθρωπομάζες υποκύπτουν στις επιταγές του Κράτους ως διαμεσολαβητή των Εταιρειών, νομίζοντας ωστόσο πως «ικανοποιούν κάποια εσωτερική τους παρόρμηση», με αποτέλεσμα να έχουν καταστεί πειθήνιοι στον βωμό της σύνδεσης της μαζικής παραγωγής καταναλωτισμού και των επιθυμιών που εδράζονται σε αυτόν.

Πρόκειται για μία «συνάθροιση των Εγώ», που δεν διαπνέονται από κάποιο εξέχον πνεύμα σεβασμού ή αλληλοβοήθειας αλλά ως «νικήτρια φυλή» δημιουργούν έκαστος και για το «Εγώ» του status quo «ανωτερότητας» προς καταπίεση των ανοργάνωντων.

Αυτές οι «συναθροίσεις των Εγώ», που μιλούν ολοένα και περισσότερο για «Δημοκρατία» ή για «ανασύσταση της Δημοκρατίας», παραβλέπουν την άρρηκτη σύνδεση μεταξύ Δημοκρατίας και καπιταλισμού. Και ο καπιταλισμός είναι επίσης συνυφασμένος με Δημοκρατία και τη Διακυβέρνηση και οι μάζες οφείλουν να συγκρατηθούν υποταγμένες.

Στη φιλελεύθερη πολιτική οι άνθρωποι εξωθούνται στη μαζική κατασκευή προϊόντων, στα οποία για να έχουν πρόσβαση γίνονται «εκούσιοι εργαζόμενοι». Ανάλογα με τη θέση τους στην εργασιοπυραμίδα αλλάζουν και σκαλοπάτια κοινωνικής θέσης.

Η κομμουνιστική-σοσιαλιστική πολιτική παρακρατεί τη μαζική κατασκευή προϊόντων ως σταθερά. Η διαφορά είναι πως οι υπήκοοι εξαναγκάζονται σε εργασία και αμοιβή με κουπόνια αγαθών. Η διανομή προϊόντων δηλαδή κρίνεται από κάποια γραφειοκρατική Αρχή και δεν έχει καμία ανάμιξη επιλογής ο εργαζόμενος.

Στη βάση τους ωστόσο και οι δύο εκδοχές ερείδονται στην κατασκευή προϊόντων από τη μία και στη σύσταση ενός μηχανισμού εξουσίας αυτών των αγαθών από την άλλη.

Όπως συνεδριάζουν τα μεγαλοστελέχη για να κατευθύνουν την καταναλωτική προτίμηση σε διάφορα προϊόντα, ομοιοτρόπως και οι «Επιτροπές» των Ακαταδίωκτων συνέρχονται για να οδηγήσουν τον έντεχνα πλασαρισμένο τρόπο με απώτερο στόχο τον χειρισμό και την οργάνωση των συνηθειών-προτιμήσεων-τάσεων των υπηκόων στα όρια του ακίνδυνου.

Και στη βάση της Δημοκρατίας δεν επιτρέπεται αμφισβήτηση.

Όπως η Εκκλησία έδινε την εξήγηση του «επίπεδου» ως μοναδική εκδοχή σχετικά με τον πλανήτη, όπου ζούσες, πανομοιότυπα και το Εκπαιδευτικό-το Υγειονομικό Σύστημα σου δίνουν μία «αλήθεια», η οποία δεν επιδέχεται αμφιβολίες και προβληματισμό!

Το παρήγορο βέβαια είναι πως όλο και περισσότεροι άνθρωποι αντιλαμβάνονται, έστω σιγά-σιγά, την ανεπίστρεπτη υποδούλωση, που επιχειρείται εις βάρος τους, μέσω ασφυκτικών ελέγχων και αλλεπάλληλων στιγματισμών.

Γι' αυτό υπάρχει αυτό το μένος ενάντια στους ανεμβολίαστους σήμερα. Επειδή ακριβώς αυτό που έχει αλλάξει είναι η νοοτροπία. Οι άνθρωποι, απ' όποιο μετερίζι κι αν προέρχονται, μπαίνουν πια στη διαδικασία αμφιβολιών, κατ' εφαιπτομένη και αναζήτησης.

Το διαδίκτυο είναι απέραντο και παρέχει όλων των ειδών τις πληροφορίες. Από κει κι έπειτα το πως θα τις συγκρίνεις και θα τις διυλίσσεις, είναι άλλο θέμα.

Η επιστήμη κλονίζεται ανεπανόρθωτα και δεν το αντέχουν οι ματαιόδοξοι «Ειδικοί».

Με την άρση της εμπιστοσύνης προς το πρόσωπό τους ως «φορέας αδιαμφισβήτητης γνώσης» διακυβεύονται όχι μόνο τα τεράστια χρήματα που αποκομίζουν, αλλά και η κατοχύρωσή τους σε αυτό το άθλιο σύστημα, που επικροτούν και στηρίζουν.

Δεν είναι τυχαίο το πρόταγμα του εμβολιασμένου περί «μορφωμένης αντιμετώπισης της πανδημίας», κάτι που σαφώς δεν ισχύει.

Ακόμη κι αν υποθέσουμε πως η Σκέψη που δύναται να διακρίνει όλες αυτές τις παλλινωδίες, νιώθει δυστυχία, πολύ σπανιότερα θα βιώσει ταυτόχρονα και αδυναμία αντιμετώπισής τους.

Εν κατακλείδι παραθέτω μία φράση, την οποία εκστομίζει ο αλυσσοδεμένος Τιτάνας Προμηθέας Δεσμώτης στον Ερμή:

«Μάθε ότι δε θα άλλαζα τη δυστυχία μου με τη σκλαβιά σου»...

Βιβλιογραφία:

- Ανδρεόπουλος Γεώργιος, «Επιτομή Ιατροδικαστικής», Εκ της Τυπογραφίας Γ. Μελιστάγους Μακεδόνος, Ερμούπολη 1846.
- Βρατσάνος Μιλτιάδης, «Ελληνικόν παιδαγωγικόν Σχολείον», Εκ του τυπογραφείου Σ. Κ. Βλαστού, 1898.
- Μπαρλαγιάννης Θανάσης, «Η υγειονομική συγκρότηση του Ελληνικού κράτους», Εκδόσεις Βιβλιοπωλείον της Εστίας, Αθήνα 2018.
- Παμπούκης Χάρης, «Για μια ανώτατη εκπαίδευση του μέλλοντος», Εκδόσεις Λιβάνης, Αθήνα 2007.
- Φιλήμων Τιμολέων, «Ο Δήμαρχος κατά την ελληνική νομοθεσία», Εκδόσεις Εκ του τυπογραφείου Π.Δ. Σακελλαρίου, Αθήνα 1893.
- Michel Foucault, «Εξουσία, Γνώση και Ηθική», μτφρ Ζήσης Σαρίκας, Εκδόσεις Ύψιλον, Αθήνα 1987.
- Michel Foucault, «Η αρχαιολογία της Γνώσης», μτφρ Κωστής Παπαγιώργης, Εκδόσεις Πλέθρον, Αθήνα 2017.
- Cohn Benoit Daniel, «Μάης 1968. Το μήνυμα των οδοφραγμάτων», Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος.
- George Katsiafikas, «Η ανατροπή της Πολιτικής», μτφρ Παναγιώτης Καλαμαράς, Εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα, Αθήνα 2007.
- Reinhard Kühnl, «Μορφές Αστικής Κυριαρχίας», μτφρ Χρήστος Πατσάλης, Εκδόσεις Εγνατία, Θεσσαλονίκη 1979.
- Maurice Duverger, «Janus. Les deux faces de l' Occident», Editions Fayard, Paris 1972.
- Michel Foucault, «Sécurité, Territoire, Population - Cours au Collège de France. 1977-1978», Editions Gallimard Seuil, Paris 2004.
- Michel Foucault, «Les mots et les choses», Editions Gallimard, Paris 1990.
- Paolo Napoli, «Naissance de la police moderne. Pouvoir, normes, Société», Editions La Découverte, Paris 2003.

Δικτυογραφία:

- Event 201, la simulation prophétique de pandémie à coronavirus du Forum économique mondial, <https://www.entelekheia.fr/2020/03/29/event-201-la-simulation-prophetique-de-pandemie-a-coronavirus-du-forum-economique-mondial/>
- Ετήσια Έκθεση Επιτροπής Κεφαλαιοαγοράς 2020, http://www.hcmc.gr/aweb/files/Annual_Reports/files/%CE%95%CE%A4%CE%97%CE%A3%CE%99%CE%91%20%CE%95%CE%9A%CE%98%CE%95%CE%A3%CE%97%202020.PDF

Παραπομπές:

- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Matrix-Μέρος I», <http://www.exoria.granaziradio.com/matrix-meros-i/> , 21 Απριλίου 2020.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Matrix-Μέρος II», <http://www.exoria.granaziradio.com/matrix-meros-ii/> , 21 Απριλίου 2020.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Τον άρτον ημών τον επιούσιον», <http://www.exoria.granaziradio.com/ton-arton-imwn-ton-epiousion/> , 23 Σεπτεμβρίου 2019.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Το Αντικείμενο», <http://www.exoria.granaziradio.com/to-antikeimeno/> , 29 Ιουνίου 2019.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «ΚΟΣΜΟΣ», <http://www.exoria.granaziradio.com/kosmos/> , 8 Μαρτίου 2019.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Η Πόλις», <http://www.exoria.granaziradio.com/h-polis/> , 20 Ιανουαρίου 2019.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Ησυχες Νύχτες», <http://www.exoria.granaziradio.com/hsuxes-nuxtes/> , 6 Ιανουαρίου 2019.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Τα χρόνια της Χολέρας σε δύο γείτονες λαούς...», <http://www.exoria.granaziradio.com/ta-xronia-tis-holeras-se-dio-geitones-laous/> , 22 Νοεμβρίου 2018.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Η μεθοδευμένη υπαγωγή μας στην Αντιτρομοκρατία», <http://www.exoria.granaziradio.com/h-methodeumeni-ypagwgh-mas-stin-antitromokratia/> , 29 Νοεμβρίου 2018.
- Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, «Περιμένοντας τους Βαρβάρους», <http://www.exoria.granaziradio.com/perimenontas-tous-barbarous/> , 2 Δεκεμβρίου 2018.

~ ~ ~

- Κείμενο: Ευαγγελία Τυμπλαλέξη, το γυροσκοπιο αντίληψης της οποίας οδυνάται για τα κακώς κείμενα στον Πλανήτη. Νιώθει να πάλλεται σε χώρο μαγνητικά απομονωμένο και η πυξίδα έχει χαθεί.